

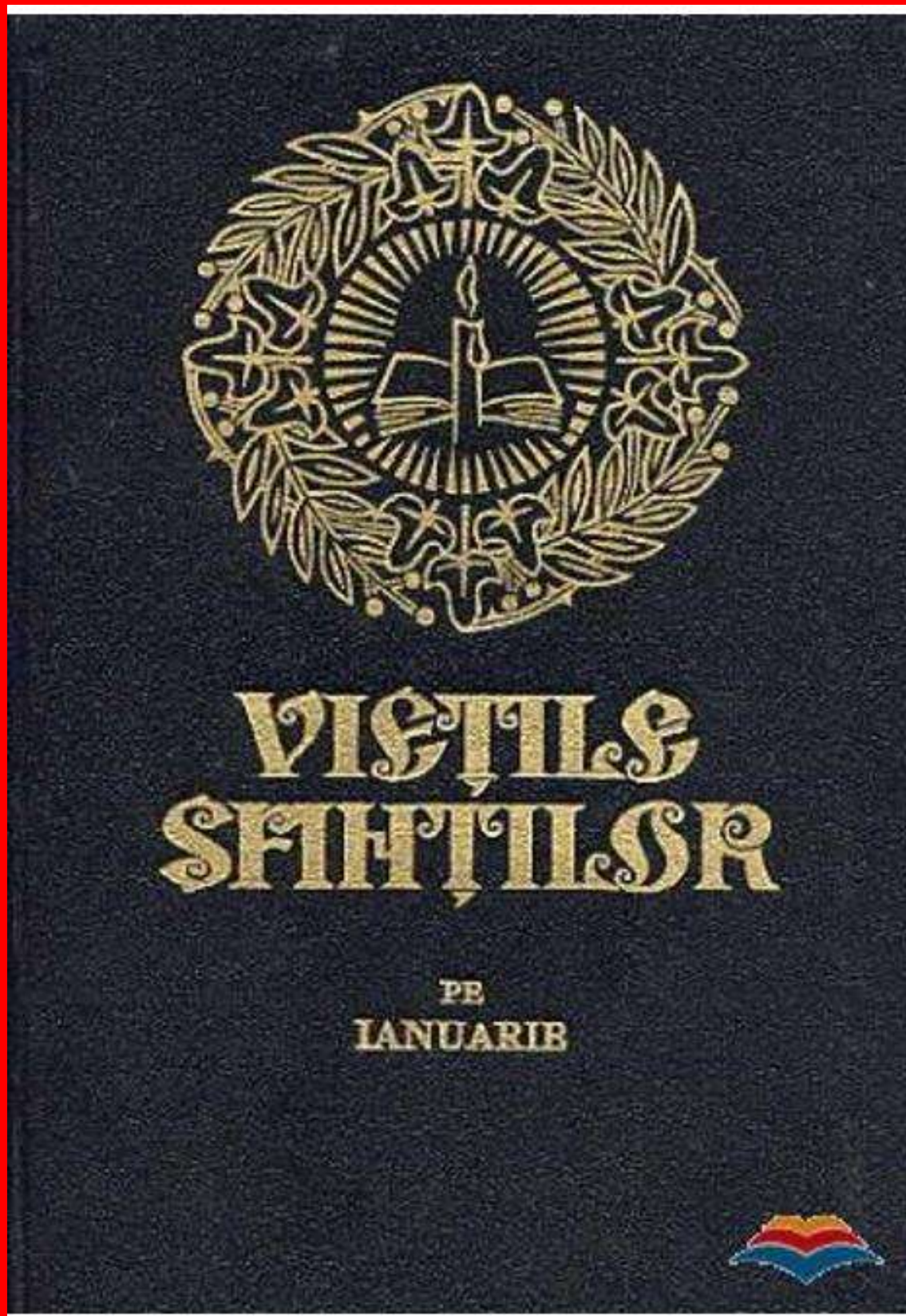
TEZĂUR LITURGIC

1 IANUARIE

**TĂIEREA
ÎMPREJUR
CEA DUPĂ TRUP
A DOMNULUI**

**VIETILE SFINȚILOR-01
ROMAN,2001**

Tăierea împrejur cea după trup a Domnului

Împlinindu-se opt zile de la Naștere, Domnul nostru Iisus Hristos a binevoit a primi tăierea împrejur, pe de o parte ca să împlinească legea, cum spune în Evanghelie: N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc, pentru că El se supunea legii, ca pe cei vinovați și robiți de dânsa să-i facă liberi, precum zice apostolul: A trimis Dumnezeu pe Fiul Său, Care S-a născut sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere; iar pe de alta ca să se arate că a luat trup adevărat și să astupe gurile eretice, care ziceau că Hristos n-ar fi luat trup omenesc, ci cu nălucire S-ar fi născut.

Drept aceea, S-a tăiat împrejur, ca să fie arătat omenirii; pentru că de nu S-ar fi îmbrăcat cu trupul nostru, apoi cum ar fi fost cu puțință să se taie împrejur nălucirea, iar nu trupul, fiindcă grăiește Sfântul Efrem Sirul: „Dacă n-a fost trup, pe cine a tăiat Iosif împrejur? Cel ce a fost cu trup adevărat S-a și tăiat împrejur ca un om, și cu sângele Său S-a roșit Pruncul, ca un fiu omenesc și, durându-L, plângea, precum se cădea firii omenești”.

Pentru aceea S-a tăiat împrejur la trup, ca să ne aducă nouă duhovnicească tăiere împrejur; pentru că, sfârșindu-se legea cea veche, care era după trup, a început cea nouă, duhovnicească. Precum omul cel vechi, trupesc, tăia împrejur pe omul cel simțit, așa și cel duhovnicesc este dator a-și tăia împrejur patimile cele sufletești: iuțimea, mânia, zavistia, mândria, necurăția și alte păcate. Iar a opta zi S-a tăiat împrejur, scriindu-ne nouă cu sângele Său viața cea viitoare, care de învățători se socotește a fi a opta zi. Astfel, Ștefan, făcătorul canonului din această zi, în cântarea a patra, zice: „Închipuiește viața cea neîncetată a veacului al optulea ce va să fie, în care Stăpânul S-a tăiat împrejur”. Sfântul Grigorie de Nissa grăiește așa: „Cea de a opta zi s-a așezat prin lege, ca veacul al optulea, ce va să fie prin optime, să mi-l însemneze mie”.

Se cuvine a ști și aceasta: că tăierea împrejur în Așezământul cel vechi era rânduită în chipul Botezului și al curățirii păcatului strămoșesc, măcar că acela nu se curăța cu totul prin tăierea împrejur, până la sângele lui Hristos cel de voie vărsat pentru noi, pentru că tăierea împrejur era numai închipuire a înainte curățirii celei adevărate, iar nu adevărată curățire, pe care a săvârșit-o Domnul nostru, scoțând păcatul din mijlocul lumii și pironindu-l pe Cruce. Iar în loc de

tăierea împrejur din legea cea veche, a legiuit Botezul darului celui nou, care este din apă și duh. Tăierea împrejur a fost atunci ca o pedeapsă pentru păcatul cel întâi făcut și spre semnul acesta, cum că pruncul ce se taie împrejur este zămislit întru fărădelegi, după cuvântul lui David: *...în păcate m-a născut maica mea*; pentru care rana rămâne pe trupul pruncului.

Dar Domnul nostru era fără de păcat, deși în toate S-a asemănat nouă, în afară de păcat; precum șarpele de aramă făcut de Moise în pustie era șarpe numai cu asemănarea, dar fără veninul șarpelui, așa și Hristos era om adevărat, dar nepărtaș păcatului omenesc și S-a născut din Maică fără de prihană și fără de bărbat, mai presus de fire.

Nu se cădea Lui să rabde acea rană a păcatului, adică a tăierii împrejur, după lege, ca unul Care era fără de păcat și dătător de lege, dar de vreme ce a venit să ia asupra Sa păcatele a toată lumea, după cum grăiește Apostolul: Neștiind de păcat, pentru noi s-a făcut păcat; deci că și cum ar fi fost păcătos, a suferit tăierea împrejur, fiind fără de păcat. Apoi mai mare smerenie a arătat Stăpânul nostru în tăierea împrejur decât în nașterea Sa.

Pentru că prin naștere a luat asupra Sa numai chipul omenesc, după cum grăiește Apostolul: Întru asemănarea omenească făcându-Se și cu chipul S-a aflat că omul, iar prin tăierea împrejur a luat asupra Sa chipul păcătosului, suferind ca și un păcătos rana cea rânduita pentru păcat. Pentru ceea ce nu era vinovat a pățimit ca un vinovat, cum grăiește David: Cele ce n-am jefuit, atunci am plătit; de care păcat nu sunt părtaș, pentru acela am suferit durerea tăierii împrejur.

Deci, a voit ca să primească tăiere împrejur, începând înainte de a pătimi pentru noi, și gustând acel pahar, pe care voia să-l bea până în sfârșit, grăind pe Cruce: Săvîrșitu-s-a. Vărsa picături de sânge dintr-o parte a trupului, până ce din tot trupul va curge sângele pâraie; în pruncie începe a răbda și la pătimire se deprindea; ca, atunci când va fi bărbat desăvârșit cu vârsta, să rabde cu înlesnire patimile cele mai cumplite: pentru că din tinerețe se cuvine omului a se deprinde la nevoințele cele bărbătești. Viața omenească este plină de osteneli, fiind că o zi, având nașterea dimineața, iar seara sfârșitul; că de dimineață, adică din scutece, Omul - Dumnezeu Hristos iese la lucrul Său prin osteneli, fiind în osteneli din tinerețe și spre lucrarea Sa până în seara aceea când soarele s-a întunecat și s-a făcut întuneric pe tot pământul până la al nouălea ceas;

căci grăiește către iudei: Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez.

Dar ce lucrează Domnul nostru? Mântuirea noastră; căci mântuire a lucrat în mijlocul pământului. Iar ca s-o lucreze desăvârșit, se apucă de dimineață, adică din tinerețe de lucru, începând a răbda durere trupească și cu inima suferind pentru noi ca pentru fiii Săi, până ce se va închipui întru noi Hristos. De dimineață, cu sângele Său începe a semăna, ca spre seară să adune rodul cel frumos al răscumpărării noastre.

Apoi s-a pus numele fericitului prunc „Iisus”, nume care s-a dat din cer de Arhanghelul Gavriil în vremea când a binevestit Preacuratei Fecioare zămislirea Lui și mai înainte până a nu se zămisli în pânțece, adică mai înainte până a nu se învoi Preasfânta Fecioară cu cuvintele binevestitorului, sau mai înainte până a nu zice: Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău. Pentru că la acele cuvinte ale ei, îndată Cuvântul lui Dumnezeu trup s-a făcut, sălășluindu-Se în preacuratul și preasfântul Ei pânțece.

Deci, acest preasfânt nume, Iisus, care s-a spus de înger mai înainte de zămislire, I s-a dat la tăierea împrejur Domnului Hristos, ca o încredințare despre mântuirea noastră; pentru că „Iisus”

înseamnă „Mântuitor”, precum mai înainte a tălmăcit același înger lui Iosif, în vis, arătându-se și zicându-i: Vei da numele Lui „Iisus”, pentru că Acela va mântui pe poporul Său din păcate. Încă și Sfântul Apostol Petru, mărturisind despre numele lui Iisus, zicea: *Nu este întru nimeni altul mântuire, pentru că nu este nici un alt nume sub cer, dat între oameni, întru care se cade a ne mântui.*

Acest mântuitor nume, Iisus, mai înainte de toți vecii era pregătit în sfatul Sfintei Treimi, și până acum păzit spre a noastră mântuire; iar acum ca un mărgăritar de mult preț s-a adus spre răscumpărarea neamului omenesc din vistieriile cele cerești și s-a dat prin Iosif, întru adevărirea tuturor; apoi cele neștiute și cele tănuite ale înțelepciunii lui Dumnezeu, întru numele acesta s-au arătat. Acest nume ca un soare a strălucit lumii, după cum grăiește prorocul: *Va răsări vouă, celor ce vă temeți de numele Meu, soarele dreptății.*

Ca un mir bine mirositor a umplut lumea de bună mireasmă. Ca un mir este vărsat numele Său, nu ținut în vas, ci vărsat; căci până când mirul este în vas, până atunci mireasma lui este înăuntru; iar când se varsă, îndată bună lui mireasmă umple văzduhul. Puterea numelui lui Iisus era tănuită în sfatul cel mai înainte de veci, acoperindu-se ca într-un vas; iar după ce din cer s-a vărsat pe

pământ acest nume, îndată că niște mir plin de aromate, prin bună mirosire a darului, de la vărsarea pruncescului sânge la tăierea împrejur, a umplut lumea. Și toată lumea acum mărturisește că Domnul Iisus Hristos este întru slava lui Dumnezeu Tatăl.

Arătată s-a făcut puterea numelui lui Iisus, căci acest minunat nume a mirat pe îngeri, a bucurat pe oameni și a înfricoșat pe diavoli, pentru că și diavolii cred în El și se cutremură. Apoi de numele acesta tremură iadul, tremură cele dedesubt, se scutură puterea întunericului, cad cei ciopliți, se gonește întunericul idoleștii îndrăcirii; iar lumina drepte credințe răsare și luminează pe tot omul ce vine în lume.

La acest nume preamare al lui Iisus tot genunchiul se pleacă, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt. Acest nume al lui Iisus este armă tare asupra potrivnicilor, precum zice Sfântul Ioan Scărarul: „Totdeauna cu numele lui Iisus să bați pe cei potrivnici, pentru că armă mai tare decât aceasta nu vei afla nici în cer, nici pe pământ”. Acest nume preascump, Iisus, o! cât de dulce este inimilor celor ce iubesc pe Iisus Hristos! O! cât este de dorit celui ce-L are pe El! Căci Iisus este iubire și dulceată. Acest preasfânt nume Iisus,

o! cât este de iubit robului și legatului pentru Iisus, celui robit pentru dragostea Lui!

În minte să fie Iisus, pe limbă Iisus; Iisus se crede cu inima într-o dreptate, Iisus se mărturisește cu gura spre mântuire. Ori umblând, ori șezând, ori ceva lucrând, Iisus să fie pururea înaintea ochilor. N-am crezut – zice Apostolul –, a ști ceva între voi, fără numai pe Iisus; căci Iisus, celui ce se plânge către Dânsul, îi este luminare a minții, frumusețe a sufletului, sănătate a trupului, veselie a inimii, ajutor într-o necazuri, bucurie într-o mâhnire, iar iubitorului Său, plată și răsplătire.

S-a scris cândva numele cel nespus al lui Dumnezeu - după cum povestește Ieronim - pe o tăbliță de aur, ce se purta pe capul arhiereului celui mare. Se scrie acum dumnezeiescul nume al lui Iisus cu sângele cel vărsat la a Lui tăiere împrejur, și se scrie nu în aur, materialnic, ci duhovnicesc, adică în inimile și în gurile robilor lui Iisus, precum s-a scris într-o a Apostolului Pavel, despre care s-a zis: *Vas ales Îmi este acesta, ca să poarte numele Meu*. Apoi ca o preadulce băutură, preadulcele Iisus dorește să fie purtat numele Său în vas; căci cu adevărat dulce este celor ce-l gustă cu dragoste, despre care se grăiește în psalmi: *Gustați și vedeți că bun este Domnul*. Pe

acela gustându-l prorocul, strigă: *Iubi-Te-voi, Doamne, virtutea mea.*

Pe Acesta gustându-l Apostolul Petru, zice: *Iată, noi am lăsat toate și în urma Ta am mers, căci către cine altul să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.* Prin această dulceață li s-au îndulcit sfinților pătimitori chinurile cele amare, încât și de cea mai amară moarte nu s-au temut, ci strigau, zicând: *Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu? Necazul, primejdia sau sabia? Nici moartea, nici viața, fiindcă dragostea este mai tare ca moartea.*

Deci în care vas dorește să se poarte cu adevărat acea dulceață a numelui lui Iisus? În cel de aur, ca aurul lămurit în ulceaua primejdiilor și a necazurilor, care ca și cu niște pietre scumpe se împodobește cu rănille cele suferite pentru Iisus, strigând: *Eu rănille Domnului Iisus pe corpul meu le port. Un vas ca acesta trebuie acelei dulceți.*

În unul ca acesta numele lui Iisus dorește să fie purtat. Nu în zadar Iisus, la luarea numelui Său, varsă sânge în tăierea împrejur, voind aceasta, ca vasul, ce va purta numele Său, să se roșească cu sânge. Că după ce Domnul a câștigat vas ales numelui Său pe Apostolul Pavel, îndată a adăugat, zicând: *Eu îi voi spune, câte i se cade lui să*

pătimească pentru numele Meu. Caută la vasul Meu, cel sângerat și rănit. Așa se scrie numele lui Iisus, cu roșeala sângelui, cu durerile și chinurile celor ce până la sânge suferă, nevoindu-se împotriva păcatului.

Deci, te sărutăm, cu dragoste, o, preadulce nume al lui Iisus, ne închinăm cu osârdie preasfântului Tău nume, o! preadulce și întru tot îndurate Iisuse, laudăm numele Tău cel preamare, Mântuitorule Iisuse, umilindu-ne față de sângele cel vărsat în tăierea împrejur! Pruncule cel fără de răutate și Doamne cel desăvârșit! Și ne rugăm bunătății Tale celei mari, pentru preasfânt numele Tău, pentru preascump sângele Tău ce s-a vărsat, și pentru Maica Ta cea fără de prihană, care fără stricăciune Te-a născut, să reverseși asupra noastră mila Ta cea bogată, să îndulcești inimile noastre prin Tine însuși Iisuse, să aperi și să ne îngrădești de pretutindeni cu numele Tău!

Însemnează-ne și ne pecetluiește pe noi robii Tăi cu acest nume, Iisuse, ca și în veacul ce are să fie, ai Tăi să fim și cu îngerii să slăvim preacinstul și de mare cuviință numele Tău, Iisuse, și să-l cântăm în veci. Amin.